

Buchanan, Patrick J.

VAKARŲ MIRTIS

Multikultūralizmas – didžiausias mūsų amžiaus melas.

Chad Crowley

TURINYS:

Įvadas

- 1. Nykstanti rūšis**
- 2. „Kur dingę tie vaikai?“**
- 3. Revoliucinis katekizmas**
- 4. Jie sukėlė revoliuciją**
- 5. Naujoji didžioji migracija**
- 6. Naujoji rekonkista**
- 7. Karas prieš praeitį**
- 8. Amerikos dechristianizacija**

9. Išsigandusi dauguma

10. „Namas, suskilęs savyje...“

Pastabos

VAKARŲ MIRTIS: KAIP DEPULIACIJA IR PADIDĖJUSI IMIGRACIJA KELIA GRĖSMĘ MŪSŲ ŠALIAI IR CIVILIZACIJAI

Štai kaip baigsis pasaulis,

Štai kaip baigsis pasaulis,

Štai kaip baigsis pasaulis,

*Ne su trenksmu, o su dejavimu.**

T.S. Eliotas Tuščiaviduriai vyrai

Kažkas tarsi spragtelėjo jos galvoje; ji sušvelnėjo, nusišypsojo ir papasakojo istoriją apie savo senelį, kuris dalyvavo karalienės Viktorijos karūnavime kaip pažas.

„Tai buvo kitas pasaulis“, – pasakė jis.

„Kita civilizacija“, – pataisė ji, – „ta pati, kuriai priklausau pagal prigimtinę teisę. Ir ta civilizacija, paremta šeimos vertybėmis, mirė – ne išnyko, o mirė, nes buvo gyvas organizmas. Ją pakeitė kažkas negyvo – į atomus suskaidyta visuomenė, neturinti šilumos ir komforto, tikras mechaninių jungčių chaosas. O, mes abu puikiai žinome, kad senajame pasaulyje ne viskas buvo nuostabu, kad ten buvo daug nežinojimo ir skurdo. Bet būtų buvę geriau neplėšti to pasaulio į šipulius ir nepakeisti jo anarchija. Šeimos vertybės yra tai, ką reikia puoselėti, tausoti ir branginti. *Storm Jamieson, Stepheno Hyde'o ankstyvieji metai (1966)*

Iš anglų kalbos vertė A. Sergejevas.

IVADAS

„Pat, mes prarandame šalį, kurioje užaugome.“ Per nesibaigiančią 2000 m. rinkimų kampaniją šią liūdną frazę vėl ir vėl girdėjau iš daugybės vyrų ir moterų visoje Amerikoje. Bet pagalvokime, ką ji reiškė?

Kaip liūdesys ir melancholija – tarsi stebėtum mirštantį tėvą, o tu nieko negali padaryti, tik bejėgiškai stebėti – taip liūdesys ir melancholija persmelkė amerikiečių širdis ant „antrojo Amerikos amžiaus“ slenksčio? Argi mes, kaip ponas Clintonas niekada nepavargo mums priminti, negyvename geriausiais laikais, kai nedarbas sumažėjo iki minimumo, infliacija nematoma, nusikalstamumo lygis nuolat mažėja, o pajamos išaugo? Argi mes, kaip Madeleine Albright niekada nepaliovė kalbėti, nesame „tauta, be kurios neįmanoma įsivaizduoti pasaulio“? Ar šiandien turime konkurentų, kaip ne kartą pabrėždavo ponas Bushas, didesnių karine galia, ekonomine galia ar kultūrine įtaka?¹ Mes laimėjome Šaltąjį karą. Mūsų idėjos – Amerikos idėjos – ir idealai plinta visame pasaulyje. Tad iš kur kyla šis liūdesys ir melancholija? Kokia to priežastis?

Mano nuomone, ji tokia: Amerika išgyveno socialinę ir kultūrinę revoliuciją. Šiandien Jungtinės Valstijos visai ne ta šalis, kurią prisimename iš aštuntojo ar net devintojo dešimtmečio. Kita šalis, kiti žmonės; Po 2000 m. kampanijos vienas iš rinkėjų Williamas McInturffas „Washington Post“ sakė: „Turime dvi priešingas jėgas. Pirmoji yra kaimiška, krikščioniška, konservatyvi, beveik puritoniška. Antroji yra socialiai tolerantiška, versli, pasaulietinė, kilusi iš Naujosios Anglijos arba Ramiojo vandenyno pakrantės.“²

Disraelis teigė, kad Viktorijos laikų Britanijoje buvo dvi tautos – turtingosios ir varganos.³ Rašytojas Johnas Dos Passosas po Sacco ir Vanzetti teismo ir egzekucijos rašė: „Viskas gerai; dabar mes ne viena tauta, o dvi.“⁴ Aš pats, klausydamasis prezidento Busho inauguracijos kalbos, nustebau supratęs, kad ponas Bushas, regis, suprato mano mintis: „Ir kartais“, – pareiškė jis, –

„skirtumai tampa tokie radikalūs, kad atrodo, jog gyvename ne vienoje šalyje, o tik viename žemyne.“⁵

Siaubingi rugsėjo 11-osios įvykiai pirmą kartą po tragedijos Perl Harbore suvienijo šalį; amerikiečiai palaikė prezidentą Bushą, ryžtingai siekiantį atkeršyti už daugiau nei 5000 JAV piliečių mirtį; Tačiau šie įvykiai taip pat atskleidė naują „takoskyrą“. Mūsų šalyje žmonės yra susiskaldę ne pagal pajamų lygį, ne pagal ideologiją, ne pagal tikėjimą, o pagal etninę kilmę ir tapatybę. Staiga paaiškėjo, kad trečdalis milijonų nevietinių amerikiečių yra nelegalūs imigrantai, kad dešimtys tūkstančių mūsų bendrapiliečių yra režimų ir diktatūrų, prieš kuriuos kariauja Jungtinės Valstijos, šalininkai, o kai kurie mūsų bendrapiliečiai yra specialiai apmokyti teroristai, pasiūsti čia žudyti amerikiečių. Pirmą kartą nuo 1815 m., kai Andrew Jacksonas išvijo britus iš Luizianos, priešas įsiveržė į mūsų teritoriją ir amerikiečiai atsidūrė pavojuje savo šalyje. Po rugsėjo 11-osios įvykių daugelis nustebo supratę, kad pasaulis smarkiai pasikeitė.

Kai Richardas Nixonas 1969 m. davė priesaiką, Jungtinėse Valstijose buvo 9 milijonai nelegalių amerikiečių. Iki pono Busho jaunesniojo prezidentavimo šis skaičius viršijo 30 000 000. Kasmet į Jungtines Valstijas atvyksta beveik milijonas legalių imigrantų ir beveik pusė milijono nelegalių imigrantų. 2000 m. vidurkis rodo, kad Jungtinėse Valstijose nelegalių imigrantų buvo 9 000 000. Šiaurės rytų universitetas apskaičiavo, kad šiaurės rytų valstijose šis skaičius išaugo iki 11 000 000, o panašūs skaičiai nurodyti ir Alabamoje, Misisipėje ir Luizianoje.⁶ Kalifornijoje gyvena 8,4 milijono nevietinių amerikiečių – daugiau nei visame Naujojo Džersio gyventojų skaičiuje; Niujorke nevietinių amerikiečių yra daugiau nei Pietų Karolinoje. Dabartinė padėtis nepalyginama net su Didžiąja imigracijos banga (1890–1920 m.).

„Amerika yra Dievo tiglis, didysis alembikas, kuriame ištirpsta ir atkuriamos visos Europos tautos“, – rašė Izraelis Zangwillas, žydų kilmės rusų dramaturgas ir garsiosios pjesės „Alembikas“ (1908 m.) autorius.⁷ Tačiau imigracijos cunamis, šiuo metu užliejantis Jungtines Valstijas, nėra sukeltas „visų Europos tautų“. Didžiausią tautų migraciją istorijoje sukėlė emigracija iš Azijos, Afrikos ir Lotynų Amerikos, ir šios tautos „netirpsta ir nesikeičia“.

1960 m. tik 16 milijonų amerikiečių negalėjo pasigirti europietiška kilme. Šiandien tokių amerikiečių skaičius išaugo iki 80 milijonų. Jokia pasaulio tauta per tokį trumpą laiką nepatyrė tokios didžiulės transformacijos. 1998 m. kalboje

Portlando valstijos universitete ponas Clintonas savo studentams sakė, kad artėja laikas, kai europietiškos kilmės amerikiečiai bus mažuma:

„Šiandien, daugiausia dėl imigracijos, Havajuose, Hiustone ar Niujorke nerasime dominuojančios rasės. Per penkerius metus vienos rasės dominavimas prieš kitą išnyks mūsų didžiausioje valstijoje Kalifornijoje, o vėliau ir visose Jungtinėse Valstijose. Jokia pasaulio tauta per tokį trumpą laiką nepatyrė tokio pasaulinio demografinio pokyčio.“⁸

Manau, kad būtina pataisyti poną Clintoną: jokia pasaulio tauta per tokį trumpą laiką nepatyrė tokio pasaulinio demografinio poslinkio, likdama viena tauta. Ponas Clintonas patikino studentus, kad Amerikos ateities klestėjimo raktas slypi „dominavimo“ atsisakyme ir „priklausymo“ jausmo priėmime. Na, Portlando valstijos universiteto studentai netrukus sužinos, ar tai tiesa – nes jų auksiniai metai bus praleisti Trečiojo pasaulio Amerikoje.

Nekontroliuojama imigracija grasina sunaikinti šalį, kurioje užaugome, ir paversti Ameriką chaotiška tautų, neturinčių praktiškai nieko bendro, kolekcija – nei istorijos, nei folkloro, nei kalbos, nei kultūros, nei tikėjimo, nei protėvių. Savotiška nauja balkanizacija... „Pagrindinė praėjusio (XX. – autoriaus pastaba) amžiaus tendencija“, – rašo Jacques'as Barzumas savo knygoje apie Vakarų istoriją „Nuo aušros iki nykimo“, – „buvo separatizmas, kuris paveikė visas socialinės veiklos formas. Pliuralizmo idealas buvo paneigtas ir užleido vietą separatizmui; kaip sakė vienas iš naujosios eros šalininkų, „salotų dubuo geriau nei tiglis“.⁹ Didžiosios Europos tautos byra mūsų akyse. Barzumas priduria:

„Atidžiau pažvelgus, greitai paaiškės, kad didžiausias politinis darinys Vakaruose – nacionalinė valstybė – yra ant žlugimo ribos. Didžiojoje Britanijoje buvusios Škotijos ir Velso karalystės turi autonominius parlamentus; Prancūzijoje bretonai, baskai ir elzasiečiai reikalauja apsisprendimo teisės; Korsika reikalauja savo nepriklausomybės ir teisės kalbėti savo kalba; Italijoje yra Lyga, kuri nori atskirti Šiaurę nuo Pietų; „Venecijoje susikūrė partija, svajojanti atskirti šį miestą nuo valstybės...“¹⁰

Žmonės save tapatina su šalimis, iš kurių kilę jie patys arba jų protėviai; tuo tarpu transnacionaliniai elitai kreipia socialinę raidą priešinga kryptimi. Klausimas, kada nacionalinės vyriausybės perleis valdžią pasaulinei vyriausybei, yra atvirai diskutuojamas, ir šiose diskusijose dalyvauja daug „proto formuotojų“ – nuo

Walterio Cronkite'o iki Strobe'o Talbotto, nuo Pasaulio federalistų asociacijos iki Jungtinių Tautų.

1991 m. Maastrichte penkiolika Europos valstybių, įskaitant Prancūziją, Italiją, Vokietiją ir Jungtinę Karalystę, nusprendė laisvosios prekybos zoną paversti politine sąjunga ir palaipsniui perduoti valdymo funkcijas šios sąjungos vyriausybei.

2000 m. Meksikos prezidento kandidatas pasiūlė Jungtinėms Valstijoms sukurti Šiaurės Amerikos Sąjungą, vienijančią Kanadą, Meksiką ir Jungtines Valstijas. Nepaisant prieštaravimų, kad sienų naikinimas lemtų tautos sunaikinimą, Vicente Foque buvo paskelbtas Amerikos žiniasklaidoje Amerikos „ateities kūrėju“, o prezidentas Clintonas viešai išreiškė apgailestavimą, kad nesulauks dienos, kai įvyks šis susivienijimas: „Tikiu, kad metams bėgant mūsų šalys taps vis labiau priklausomos viena nuo kitos. Ir ne tik viena nuo kitos, bet ir nuo viso pasaulio. Apgailestauju, kad nesulauksiu šio proceso pabaigos. Tačiau ši idėja tikrai jau seniai pavėluota.“

Amerika taip pat yra jautri separatizmui. Tarp mūsų piliečių vis labiau jaučiama, kad šalis skyla į etnines grupes. Be to, neseniai patyrėme kultūrinę revoliuciją, kurios metu į viršų pakilo naujas elitas. Įvaldęs idėjų, vaizdinių, nuomonių ir vertybių indoktrinavimo priemones – televiziją, meną, pramogų industriją, švietimą – šis elitas pamažu kuria naują tautą. Ne tik etniškai ir rasiškai, bet ir kultūriškai bei etiškai mes nebesame „viena Dievo tauta“.

Milijonai žmonių jaučiasi kaip svetimi savo šalyje. Jie nusigręžia nuo masinės kultūros su jos gyvulišku sekso kultu ir hedonistinėmis vertybėmis. Jie liudija, kaip nyksta senovinės šventės ir nyksta buvę didvyriai. Jie mato, kaip iš muziejų dingsta šlovingos praeities artefaktai, o juos pakeičia kažkas bjauraus, abstraktaus ir antiamerikietiško; knygos, kurias jie prisiminė iš ankstyvos vaikystės, šalinamos iš mokyklų programų, užleisdamos vietą naujiems autoriams, apie kuriuos dauguma niekada negirdėjo; iš protėvių kartų paveldėtos pažįstamos moralinės vertybės yra nuvertinamos; kultūra, kuri užaugino šiuos žmones, miršta kartu su šalimi, kurioje jie užaugo.

Per vieną kartą daugelis amerikiečių matė, kaip jų Dievas buvo paniekintas, jų didvyriai nuversti, jų kultūra išniekinta, jų moralinės vertybės iškreiptos, jų gyvenimai faktiškai išvaryti iš šalies, o patys buvo vadinami ekstremistais ir melagiais dėl savo atsidavimo protėvių idealams. „Norėdami mylėti savo šalį,

turime turėti už ką ją mylėti“, – pastebėjo Burke'as.¹² Pernelyg daug požiūrių, dėl kurių šiandienos Amerika yra nemylima. Žinoma, ji išlieka didžiąja valstybe, tačiau didybė nebūtinai reiškia gerumą. Daugelis žmonių nebeįsivaizduoja, kad Amerika jiems priklauso. Jie sako, kad ne mes išduodame Ameriką; tai Amerika mus palieka. Neįmanoma neprisiminti Euripido žodžių: „Nėra didesnio sielvarto pasaulyje, nei prarasti savo šalį.“¹³ Kai Kornvalio armija paliko Jorktauną, Būgnų ir trimitų orkestras grojo „Pasaulis apverstas aukštyn kojomis“. Na, šiandien ši daina tapo realybe: vakarykštė tiesa tapo šiandienos melu. Viskas, kas vakar buvo laikoma gėdinga – svetimavimas, abortai, eutanazija, savižudybė – šiandien švenčiama kaip progresyvios žmonijos pasiekimai. Nietzsche kalbėjo apie visų vertybių perkainojimą: „Buvusios dorybės tampa nuodėmėmis, o buvusios nuodėmės tampa dorybėmis.“

Kas kelerius metus, atsiradus dar vienam visuomenės lyderiui, kuris pareiškia kažką panašaus į „amerikiečiai yra krikščioniška tauta“, šalis pratrūksta atvira isterija. Taip, amerikiečiai kadaise buvo krikščioniška tauta; dauguma JAV piliečių vis dar laiko save krikščionimis. Tačiau šiandien dominuojančią kultūrą tiksliau būtų apibūdinti kaip postkrikščionišką ar net antikrikščionišką, nes vertybės, kurias ji aukština, yra senovės krikščioniškojo mokymo antitezė.

„Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų; neturėk kitų dievų, tik mane“ – tai pirmasis iš įsakymų, kuriuos Mozė išgirdo ant Sinajaus kalno. Tačiau naujoji kultūra atmeta Senojo Testamento Dievą ir degina smilkalus ant pasaulinės ekonomikos altorių. Kiplingo „rinkos dievai“ išstūmė Biblijos Dievą. Seksas, šlovė, pinigai, valdžia – tai naujieji naujosios Amerikos dievai.

Dvi tautos, dvi šalys...Senoji Amerika nyksta, bet naujoji stiprėja. Naujieji amerikiečiai – septintojo dešimtmečio ir vėlesnių metų karta – nejaučia jokio prisirišimo prie senosios Amerikos. Jie laiko ją apgaulinga, dviveidiška, reakcinga, konservatyvia šalimi, todėl nusikrato jos dulkes nuo kojų ir sėkmingai kuria naująją Ameriką. Kultūrinė revoliucija, jų akimis žiūrint, buvo šlovinga revoliucija; kita vertus, milijonams žmonių ši revoliucija buvo katastrofa, atėmusi iš jų tėvynę ir palikusi juos kultūrinėje dykumoje, etinėje kanalizacijoje. Šie žmonės nenori gyventi naujoje Amerikoje ir nenori už ją kovoti.

2000 m. rinkimuose politiniai skirtumai tarp partijų buvo vos pastebimi. Ponas Bushas siūlė radikalesnius mokesčių mažinimus nei ponas Gore'as, kuris

pareiškė, kad mokesčių mokėtojų pinigus išleis kovai su narkotikais – tai buvo vienintelis skirtumas. Tad kodėl visa ta tulžis, visos tos laužytos ietys dėl incidento Floridoje? Terry Teachout įvertino „bipolinės“ Amerikos būklę po rinkimų: „Busho ir Goro šalininkų įniršis, su kuriuo jie ginčijo 2000 m. rinkimų rezultatus, neabejotinai atskleidžia kultūrinius skirtumus tarp dviejų kandidatų; o kaltinimų gausa ir tonas, kuriuo jie buvo reiškiami, pabrėžia tai, kas mūsų laukia Amerikos politikoje artimiausiu metu.“¹⁴

Pirmąpradis mūsų politikos žiaurumas yra fonas, kuriame aiškiai matomas dviejų Amerikos žemynų susiskaldymas. Šimtus kartų per 2000 m. kampaniją rinkėjai, vyrai ir moterys, priėjo prie manęs ir sakė tą patį: jie manimi tiki, sutinka su manimi, bet nebalsuos už mane – nes negali. Paklūsdami partijos drausmei, jie privalo balsuoti už Bushą, nes tik Bushas gali neleisti Gore'ui patekti į Baltuosius rūmus, o Gore'ą tikrai reikia sustabdyti. Ne tai, kad šie žmonės buvo aršūs Clintono ir Gore'o priešininkai – ne, jie tiesiog juos niekino. Kultūrinė revoliucija buvo užnuodijusi Amerikos politiką, ir blogiausia, deja, dar buvo priešakyje.

Rugsėjo 11-osios rytą Amerika kelias valandas gedėjo dėl siaubingų nuostolių, žavėdamasi ugniagesių, kurie puolė į Pasaulio prekybos centrą, nepaisant to, kad pastatai bet kurią akimirką galėjo sugriūti, didvyriškumu; noras įvykdyti teisingumą tiems, kurie nužudė mūsų tautiečius, taip pat vienijo žmones. Tačiau iki spalio mėnesio iš tos buvusios vienybės mažai kas liko; ir prezidento Busho paskelbtas karas su terorizmu jos neatkurs – lygiai taip pat, kaip 90 % palaikymas administracijos veiksams operacijai „Audra dykumoje“ nepadėjo prezidentui Bushui vyresniajam. Mūsų skirtumai kyla iš giliai įsišaknijusių įsitikinimų, ir amerikiečiams nepavyko jų įveikti labiau nei tada, kai generolas Beauregardas įsakė apšaudyti Fort Summer.

Taip, mes tolstame vienas nuo kito – ne tik fiziškai, bet ir dvasiškai.

Vienoje iš savo viešų kalbų 1992 m. Hiustone vykusio Respublikonų nacionalinio suvažiavimo dalyviams kreipiausi šiais žodžiais:

„Draugai, dabar sprendžiama ne tik tai, kas ką gaus rinkimuose. Sprendžiama, kas mes būsimė, kuo tikėsime, kaip įrodysime, kad esame amerikiečiai. Mūsų šalyje vyksta religinis karas, karas už Amerikos sielą. Galima tai pavadinti kultūriniu karu; ir šio karo baigtis mūsų šaliai yra ne mažiau svarbi nei Šaltojo karo baigtis. Ir šiame kare už Amerikos sielą George'as Bushas yra su mumis, o Clintonai – prieš mus. Ir mes turime grįžti namo ir stovėti kartu su Bushu.“¹⁵

Šie žodžiai įžiebė ugnį, kuri liepsnojo visus 1992 m. ir vis dar rusena. Buvau apkaltintas provokacija, neapykantos kurstymu. Nieko panašaus! Viskas, ką sakiau, buvo absoliuti tiesa, ir dabar, po aštuonerių metų, daugeliui aišku, ar buvau teisus dėl Billo ir Hillary Clinton.

Ponas Clintonas išvengė apkaltos, nes atstovavo priešingai pusei minėtame kultūros kare; jo pašalinimas iš dėmesio centro būtų pakenkęs viskam, kas pasiekta per pastarąjį dešimtmetį. Nė vienas demokratas nebalsavo už prezidento Clintono apkaltą, o tai pabrėžia kultūrinės revoliucijos sėkmę nuverčiant senus tiesos, etikos ir teisingumo standartus. Naujajam elitui viskas, kas padeda patvirtinti revoliucines vertybes, yra moralu, o viskas, kas jas kenkia, yra amoralu. Demokratų senatoriai ir senoji prisiekusiųjų taryba turi daug bendro: abiejuose triumfavo tiesa ir teisingumas – nes mes laimėjome, o mūsų žmogus pasiekė savo.

Bolševikų revoliucija, prasidėjusi 1917 m., šturmuojant Žiemos rūmus, baigėsi Berlyno sienos griūtimi 1989 m. Jos architektų svajonė buvo sukurti ateities žmogų. Tačiau policijos teroras, gulagas, septyniasdešimt metų aklo Markso ir Lenino garbinimo ir nuo kūdikystės puoselėta neapykanta Vakarams, niekas nepadėjo pasiekti šį tikslą. Komunizmas yra nerangus dievas. Kai ant molinių melo kojų pastatytas kolosas sugriuvo, Rytų Europos ir Rusijos tautos pradėjo griauti Lenino ir Stalino statulas (*tai autoriaus vertimas – vertėjo pastaba*) ir mesti Markso ir Engelso knygas į istorijos šiukšlyną.

Taip, Lenino revoliucija žlugo, bet šeštojo dešimtmečio revoliucija, prasidėjusi universitetų miesteliuose, pasirodė esanti sėkmingesnė. Ji pakeitė pasaulio bendruomenę ir sukūrė naują Ameriką. Iki 2000 m. neformali šeštojo dešimtmečio kultūra tapo dominuojančia mūsų šalyje, o galutinę jos pergalę pažymėjo tradicionalistų politikų Filadelfijoje iškelta balta vėliava. Kalbant apie moralę ir viešąjį gyvenimą – kovą už žmogaus gyvybės vertę ir už vadinamosios „Dievo šalies“ žmonių sugrįžimą pas Dievą, – respublikonai tiesiog pakėlė rankas ir maldavo: „No mas“ (Ne, bet...)

Savo knygoje ketinu aprašyti šią revoliuciją – jos tikslus, ištakas ir įtakas, kaip jai pavyko atimti iš mūsų Dievą, kaip ji išniekino mūsų bažnyčias, pakeitė mūsų tikėjimą ir pavergė mūsų jaunimą, ir ką reiškia jos triumfas. Reiktų prisiminti, kad ši revoliucija triumfavo ne tik Amerikoje – ne, ji triumfavo visuose Vakaruose. Civilizacija, paremta tikėjimu, o kartu su ja –

kultūra ir moralė, tampa praeitimi ir visur ją keičia naujas tikėjimas, nauja moralė, nauja kultūra ir nauja civilizacija.

Tačiau knygos pavadinimas yra „Vakarų mirtis“. Tai reiškia, kad už kultūrinio susiskaldymo ir už masinės imigracijos, kuri kelia Amerikai balkanizacijos grėsmę, slypi kitas, daug rimtesnis pavojus.

Vakarai miršta. Jų tautos nustojo daugintis, o jų populiacijos sparčiai mažėja. Nuo Juodosios mirties, kuri XIV amžiuje sunaikino trečdalį Europos, nesusidūrėme su rimtesniu pavojumi. Dabartinė krizė grasina sunaikinti Vakarų civilizaciją.

Šiandien septyniolikoje Europos šalių mirtingumas gerokai viršija gimstamumą, todėl karstų reikia daug dažniau nei lopšių. Šios šalys yra Belgija, Bulgarija, Vengrija, Vokietija, Danija, Ispanija, Italija, Latvija, Lietuva, Portugalija, Rusija, Rumunija, Slovakija, Slovėnija, Kroatija, Čekija ir Estija. Katalikai, protestantai ir ortodoksai – visi jie dalyvauja didžiojoje Vakarų civilizacijos laidotuvių procesijoje.

Naujasis hedonizmas, regis, nesiūlo jokios priežasties toliau gyventi. Jo pirmieji vaisiai atrodo nuodingi. Ar ši nauja „išsivadavimo“ kultūra, kuri pasirodė tokia patraukli mūsų jaunimui, iš tikrųjų galėtų tapti mirtingiausiu kancerogenu? Ir jei Vakarai dūsta „mirties kultūros“ gnaužtuose, kaip kartą pasakė popiežius ir kaip patvirtina statistika, ar Vakarų civilizacija seks Lenino imperijos pėdomis iki jos gėdingos pabaigos?

Prieš šimtmetį Gustave'as Le Bonas savo klasikiniam veikalui „Minios psichologija“ rašė:

„Tikroji didžiųjų sukrėtimų, vykstančių prieš civilizacijų kaitą, pavyzdžiui, Romos imperijos žlugimas ir arabų iškilimas, priežastis yra radikalus minties atsinaujinimas...Visi reikšmingi istoriniai įvykiai yra matomi nematomų žmogaus minties pokyčių rezultatai...Dabartinis laikas yra vienas iš tų kritinių momentų, kai žmogaus mintis išgyvena transformaciją.“¹⁷

Le Bonas kalbėjo apie savo laiką, XIX amžiaus pabaigą, tačiau jo žodžiai išlieka aktualūs ir šiandien.

Būtent kultūrinė revoliucija lėmė dabartinį „radikalų minties atsinaujinimą“. Ir šis atsinaujinimas, regis, padarė Vakarų elitą imuninį artėjančio jų civilizacijos

žlugimo faktui. Elitas, regis, nesirūpina gyventojų skaičiaus mažėjimu, nacionalinio valstybingumo atsisakymu ar augančia imigracija iš Trečiojo pasaulio šalių. Dabar, kai visos Vakarų imperijos žuvo, Homo Ossidentalis, išsivadavęs iš civilizacijos ir krikščionizacijos naštos, mėgaujasi šiuolaikinėmis pramogomis, prarasdamas norą gyventi ir nerodydamas baimės artėjančios mirties. Artėja „Vakarų prieblanda“... Bet ar ką nors galima padaryti? Pereikime prie patologo ataskaitos.

.....

Paryškinimai – mano. C.Versta iš rusų kalbos per google, mažai redaguota.